

J. A. BRONGERS

en

Dr. B. v. LIMBURGER

Wat is Golf?

*Het oude, koninklijke spel
met de groote toekomst*

Een explosie-slag.

Zoo wordt de bal uit de zwaarste hindernis bevrijd.

WAT IS GOLF?

Golf? Voor velen een vaag begrip van een sport, welke ergens buiten met stokken en een witten bal bedreven wordt, voor tallozen het hoogste sportieve genot, voor de meeste Hollanders echter een woord zonder eenige beteekenis. Terwijl voetbal, hockey en tennis hier reeds sedert jaren burgerrecht genieten, moet eigenlijk golf nog steeds „ontdekt” worden. Maar al te dikwijls wordt het onderwerp golf met de opmerking „rijke lui's spel” of — wat nog erger is — „ouwe-heeren sport” afgedaan. Het doel van dit boekje is, sportief Nederland de oogen te openen voor golf en het er van te doordringen, dat golf evenals in Amerika en Engeland, en zelfs sedert eenige jaren in Frankrijk, ook hier door iedereen gespeeld moet worden.

Wij hopen van harte, dat de lezing van dit geschrift velen er toe zal bewegen de gelederen van onze Nederlandsche golfers te gaan versterken. Zij zullen dan ook de genoegens kunnen smaken, welke het golfspel zijn beoefenaren schenkt.

SPEL VAN HOLLANDSCHEN OORSPRONG

Ontegengesteld is golf één der oudste Europeesche spelen. Over den oorsprong loopen de meeningen uiteen; sommigen meenen, dat het ontstaan is uit het heden ten dage in ons land nog hier en daar beoefende kolven, waarvan bekend is, dat het omstreeks de 13e en 14e eeuw in Holland reeds zeer in zwang was, getuige b.v. een oorkonde uit 1390, waarbij Hertog Albrecht van Beieren den Brielenaars toestond „te caetsen ende den bal metter kolven te slaen buten der vesten”. Anderen zoeken den oorsprong in Schotland, omdat wel vaststaat, dat golf in zijn huidige vorm dáár — in de 14e eeuw — het eerst werd beoefend. Het nam zoo'n voorname plaats in het dagelijksch leven van het Schotsche volk in, dat reeds in 1457 Jacobus II het spel moest verbieden, omdat het de mannen afhield van het boogschieten, hetwelk men voor de verdediging des lands „nuttiger” achtte. Een moderne analogie van de golfspelende onderdanen van Jacobus zijn in Amerika de mannen, die zóó door golf in beslag genomen worden, dat hun vrouwen zich „golf-widows” zijn gaan noemen!

In Schotland speelde, en speelt nog, arm en rijk golf. Maria Stuart en Jacobus VI behoorden tot de enthousiaste beoefenaren van het spel. Merkwaardig is het, dat het spel eerst in het begin der 17e eeuw in Engeland zijn intrede deed, waar in 1608 de eerste Golfclub ter wereld werd opgericht, de „Royal Blackheath”. De Schotten zelf gingen pas veel later tot het stichten

van clubs over. De groote populariseering begon in Engeland omstreeks het midden der vorige eeuw en tegen de negentiger jaren rezen de Golfclubs als paddestoelen uit den grond. De beroemdste Golfclub is de „Royal & Ancient Golfclub of St. Andrews” in Schotland, gesticht in 1754. Deze club neemt in golf dezelfde positie in als de Marylebone Cricket Club in cricket. Het was de „Royal & Ancient”, welke de regels van het spel op schrift stelde; volgens deze regels wordt het spel thans over de geheele wereld gespeeld en overal erkent men de R. & A. als de hoogste autoriteit en hare beslissingen in spelreguleringen worden overal erkend. Zoo speelt men het spel 1500 meter boven den zeespiegel in Zwitserland, eenige meters onder N.A.P. in den Duivendrechtschen Polder bij Amsterdam, van Helsingfors tot Punta Arenas, van Wellington tot Montreal . . .

Engeland bezit op het oogenblik ongeveer 3000 clubs benevens een steeds groeiend aantal openbare, meest gemeentelijke, banen. Hier kan iedereen tegen een zeer laag tarief spelen. Deze banen worden voornamelijk door die spelers gebruikt, die de contributie voor een club niet kunnen betalen en door de arbeiders die hun eigen clubs hebben doch zich niet de luxe van een eigen baan kunnen permitteeren. Dat deze wijze van beoefening van golf volstrekt niet inferieur is aan het lidmaatschap van de meest luxueuse club blijkt telkens weer bij de groote kampioenschappen, waar de z.g. „Artisan Golfclubs” steeds sterk vertegenwoordigd zijn. Niemand verwondert er zich dan ook over, wanneer de eindstrijd van een kampioenschap gespeeld wordt tusschen een bekende figuur uit de „Society” en een mijnwerker of dokarbeider.

In Amerika neemt golf zoo mogelijk een nog voornamer plaats in. Op de ruim 5700 golfbanen, welke tezamen een waarde vertegenwoordigen van 800 millioen dollar, worden jaarlijks onder leiding van 4000 golfleermeesters (professionals) liefst anderhalf millioen golfballen weggeslagen. Ieder jaar wordt in de „States” ruim één milliard gulden aan het spel besteed. Cijfers die haast tē Amerikaansch klinken!

Echter niet alleen in Engeland en Amerika wordt golf gespeeld. In alle Britsche koloniën wordt het druk beoefend en op het Europeesche vasteland heeft Frankrijk zich tot het belangrijkste golfland ontwikkeld; met 85 banen spant het de kroon. Niet alleen ontdekten de landslieden de kwaliteiten van golf, doch ook uit toeristische overwegingen bleken golfcourses een aantrekkelijkheid. In Duitschland is het spel de laatste jaren sterk vooruit gegaan; men beschikt er thans over 48 banen. Dan volgen Italië en Zwitserland met 24 banen. In dit gezelschap maakt Nederland op de vijfde plaats met 17 banen zeker geen slecht figuur, want men moet in aanmerking nemen, dat voor den aanleg van een baan belangrijke investaties noodzakelijk zijn.

2 Het moderne golfspel wordt in Nederland nog niet zoo lang beoefend. Omstreeks 1890 liet Baron van Brien en van de Groote Lindt op zijn landgoed

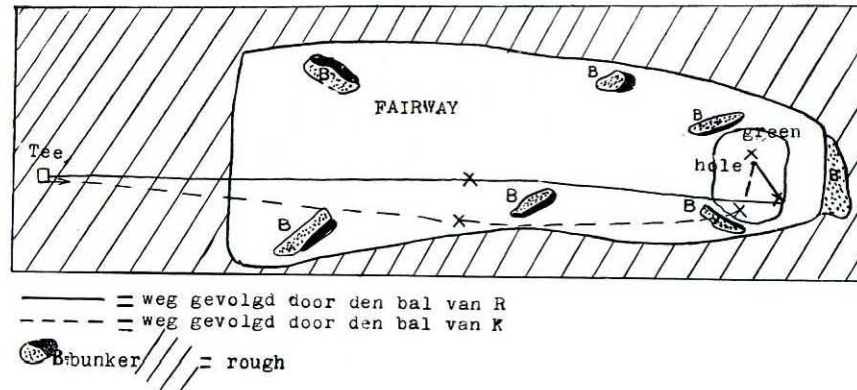
St. Andrews. Het clubhuis van de „Royal & Ancient”, het hoofdkwartier

„Clingendaal” bij den Haag enkele holes aanleggen, waarop uiteraard slechts door vrienden van de familie van Brien en gespeeld werd. Het gezelschap breidde zich echter in weinige jaren zóó uit, dat reeds in 1892 werd besloten een Golfclub te stichten. 3 April 1893 werd de Haagsche Golfclub opgericht. Het spel viel in den smaak en nog vóór de eeuwswisseling was ons land ook clubs te Doorn, Rosendael (G.) en Hilversum rijk. Tot 1910 ontwikkelde het spel zich in stilte, daarna ging het langzaam maar zeker voorwaarts met een zeer sterke verbreiding sedert 1926. Nederland telt thans 17 clubs met zeer goede courses, waaronder enkele welke tot de mooiste en beste van het vasteland mogen worden gerekend. Onze internationale kampioenschappen worden van jaar tot jaar beter bezocht door de sterkste buitenlanders, aangetrokken door onze courses en het goede peil van onze spelers, die zich bij die gelegenheden geducht weren. Het is hier de plaats te wijzen op het vele en nuttige werk, dat het in 1914 opgerichte Nederlandsch Golf Comité, waarin alle Nederlandsche clubs zijn vereenigd, heeft verricht en nog steeds verricht.

HOE GOLF GESPEELD WORDT

Terwijl alle andere balspelen op een terrein van voorgeschreven grootte gespeeld moeten worden, is het juist één van de vele en bijzondere aantrekkelijkheden van golf, dat geen twee golfbanen gelijk kunnen zijn. Elk terrein met zooveel mogelijk natuurlijke hindernissen, als duinen, zandheuvelds, water, bosch enz. kan in een golfbaan veranderd worden. Daar echter ook braakliggend land voor den aanleg van een golfbaan gebruikt kan worden, bestaat dus de mogelijkheid om overal banen aan te leggen,

AFB. I

alleen zal het met wat meer moeite gepaard gaan. Vóórdat b.v. de banen bij Rotterdam en Amsterdam waren aangelegd, moest heel wat werk verzet worden om een stuk polderland het aanzien van een golfcourse te geven.

Voor een golfcourse is een uitgestrekt terrein van 35—50 H.A. nodig. Op dit terrein worden de 18 afzonderlijke speelbanen, de „holes”, uitgezet, waaruit een golfcourse steeds bestaat ¹⁾. In principe ziet elk dezer holes er uit, zooals afb. I aangeeft. Links bevindt zich de afslag, welke met den naam „tee” wordt aangeduid. Dit is een 15—25 m². groot plateau, waarvan het gras kort wordt gehouden om het afslaan niet te hinderen. Geheel rechts — bijna 350 m. verder — ligt de „green”, waar zich ergens een putje van ongeveer 10 cm. diepte en ruim 10 cm. diameter bevindt. Daarin moet de bal tenslotte belanden. De plaats van dat putje, de „hole”, wordt

aangeduid door er een stok met een vlag in te plaatsen ¹⁾. De green kan elken willekeurigen vorm hebben en kan vlak zoowel als golvend zijn. Het oppervlak, dat met zeer fijn gras beplant is, moet echter zoo glad zijn als een biljartlaken. Men bereikt dit door het gras uiterst kort te houden en regelmatig te rollen.

Tusschen tee en green bevindt zich de eigenlijke speelbaan, de „fairway”, met kort gehouden gras, hetwelk niet glad gerold wordt. Ter weerszijden van de fairway, waarvan de breedte varieert tusschen 20 en 50 meter, ligt de niet tot het eigenlijke speelterrein behorende grond, de z.g. „rough”, bestaande uit hoog, onverzorgd gras, heide, bosch e.d., waarin de ballen terecht komen, welke niet zuiver recht geslagen worden. Overigens bevinden zich op de fairway de noodige obstakels, z.g. „hazards” en „bunkers”. Een bunker is een min of meer diepe zandkuil, waarvan de hoge kant in de richting van de green ligt; komt een bal daarin terecht, dan kost het soms heel wat slagen eer hij er weer uit is. Hazards zijn alle hindernissen, zooals boomen, een zandweg, een sloot enz.

De holes loopen wat de lengte betreft uiteen van 100 tot 500 meter. Bij iedere hole vindt men typische en nieuwe moeilijkheden en het is één van de kwaliteiten van het spel, dat men telkens weer een slag moet uitvoeren, welken men nog nooit gedaan heeft.

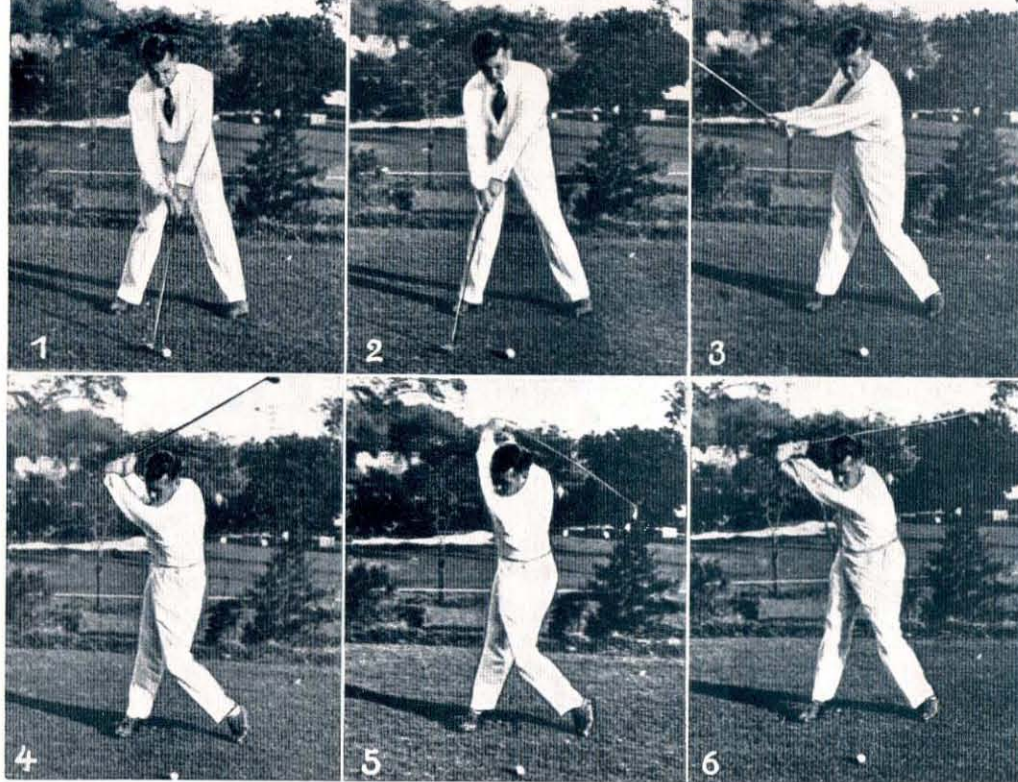
Het doel van het spel is nu om een bal van 1.62 inch diameter (ongeveer de middellijn van een rijksdaalder), welke vervaardigd is van gummi en — om het terugvinden te vergemakkelijken — van een laag witte emailverf is voorzien, met een golfstok, de z.g. „club”, van de tee in de richting van de green te slaan, met als einddoel den bal in een zoo gering mogelijk aantal slagen in het putje op de green, dus in de „hole”, te doen belanden. Dat dit niet altijd zoo gemakkelijk gaat, vertelt ons de geschiedenis van dien ouden Engelschen kapitein, die op een dag twee dozijn ballen achter elkaar in een beek sloeg, welke dwars over één der fairways stroomde en toen vertwijfeld naar het clubhuis ging, zijn stokken in het haardvuur wierp en nooit meer op de baan terugkwam . . .

EEN PARTIJ

Stellen wij ons nu voor dat de afgebeelde hole de eerste is van een course en dat twee spelers, K(rom) en R(echt) een single tegen elkaar spelen. R. legt zijn bal op den eersten afslag („tee”) neemt zijn „driver” (één der houten clubs, waarmede men den grootsten afstand kan overbruggen) en slaat zijn bal mooi recht midden op de fairway. Nu slaat K. zijn bal van de tee, doch de bal wijkt waarschijnlijk door een verkeerde polsbeweging naar rechts in de „rough” af. K. die het verst van de hole ligt, moet — naar

¹⁾ Is niet voldoende terrein beschikbaar of laten de geldmiddelen niet toe om 18 holes aan te leggen, dan wordt een course van 9 holes (ca. 15—25 H.A.) aangelegd, welke tweemaal wordt rondgespeeld.

¹⁾ Het putje in de green zoowel als elke speelbaan wordt dus „hole” genoemd.

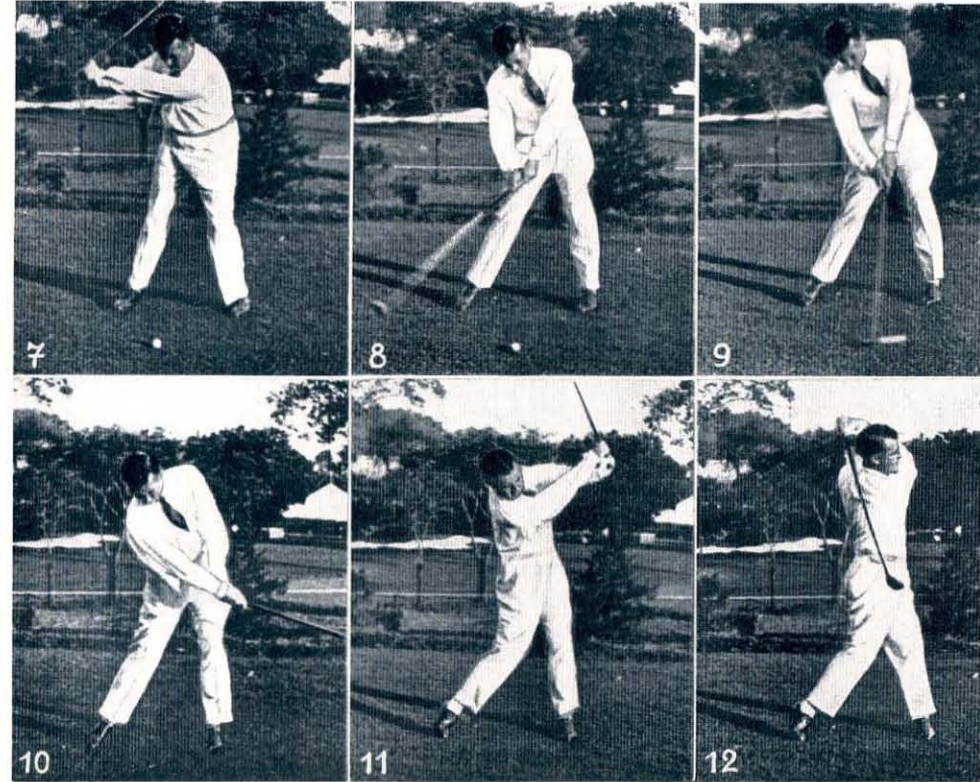
De drive van

Rhythmisch en toch met volle kracht wordt de bal geraakt.

het gebruik is — thans weer het eerst slaan. Hij neemt een krachtige stok, een z.g. „mashie” en probeert van de rough uit de green te bereiken. Dit mislukt echter want de bal komt in een bunker terzijde van de green terecht. R. is thans aan de beurt en slaat met een „iron” den bal fraai op de green, waar deze nog even doorrolt en in den rechterhoek blijft liggen. K. neemt nu z'n „niblick” (een club met zwaren ijzeren kop speciaal bestemd voor het spel in de bunkers) en tracht den bal uit de bunker op de green te slaan. Zijn eerste poging hiertoe is echter zonder succes, daar de bal niet hoog genoeg gaat en weer in de bunker terug rolt; eerst bij den tweeden slag (K's vierden in totaal dus) belandt de bal op de green.

Het is thans reeds zoo goed als zeker, dat R. de hole zal winnen, daar K. reeds vier slagen heeft gedaan en R. slechts 2, zoodat, zelfs wanneer K. er in slaagt met één slag in de hole te komen, R. nog drie slagen op de green nodig zou moeten hebben, wil K. gelijk met hem komen. R. slaat nu met zijn „putter” (een korte club bestemd voor het spel op de green) den bal in de richting van de hole. Hij rolt de hole echter voorbij en blijft op eenigen afstand liggen, zoodat R. nog een slag moet doen vóór de bal in de hole terecht kan komen. K. moet echter eerst nog slaan en hij blijkt een goed „putter” te zijn, want met dezen slag doet hij zijn bal regelrecht in de hole verdwijnen. Hij heeft 5 slagen

6

een kampioen.

Hij legt van 200 tot 250 meter in de lucht af.

gebruikt. Het lukt R. nu met zijn volgende slag den bal eveneens in de hole te deponeeren.

Op de z.g. „score-card”, waarop het resultaat der ronde van 18 holes wordt vastgelegd, wordt thans genoteerd, dat R. voor deze hole 4 slagen heeft nodig gehad en K. 5, zoodat R. de hole heeft gewonnen en volgens de golftelling „1 up” is. Hadden zij beiden hetzelfde aantal slagen nodig gehad, dan luidt het in „golftaal”, dat zij de hole hebben gehalveerd („halved”).

Nadat er 15 holes op deze wijze zijn gespeeld, blijkt dat R. 8 holes heeft gewonnen, K. 5 en dat er twee holes gehalveerd werden. R. is dus „3 up”. Er moeten nog 3 holes gespeeld worden en als K. die alle drie wint, eindigt de wedstrijd in een gelijk spel of „all square”. Bij eindstrijden van belangrijke kampioenschappen wordt er dan een nieuwe ronde aangevangen en eindigt de wedstrijd in het voordeel van hem, die het eerst een hole wint. Het is echter ook mogelijk dat R. de 16e hole wint. Hij is dan 4 up en daar er nog maar twee holes te spelen zijn en K. dus toch niet meer winnen of gelijkspelen kan, eindigt de wedstrijd op de 16e hole. De uitslag luidt dan: R. slaat K. met 4 en 2 (d. w. z. 4 holes „up” en nog 2 holes te spelen). Natuurlijk kunnen de laatste twee holes ook nog uitgespeeld worden, doch op den uitslag hebben zij geen invloed meer.

7

MATCHPLAY EN MEDALPLAY

Men onderscheidt in golf twee wedstrijdssystemen: „match-play” of „hole-play” en „medal-play” of „stroke-play”. Bij matchplay wordt aangegevend welke partij een hole wint: de partij, welke de meeste holes heeft gewonnen, wint. De hiervoor beschreven partij tusschen R. en K. was dus „match-play”. Bij medal-play is hij winnaar, wiens totaal aantal slagen over 18 holes het laagst is. In match-play speelt dus „één tegen één”, in medal-play „allen tegen allen”.

In golf bestaat ook de mogelijkheid om het spel alleen — dus zonder tegenstander — te spelen. Elke course heeft n.l. een standaard-score — ook bogey-score geheeten —, dat is het bij het aanleggen van de baan voor elke hole vastgestelde aantal slagen, waarin een denkbeeldig golfer, „Colonel Bogey” genoemd, die nooit of te nimmer één fout maakt, de baan rondgaat. Tegen dezen papieren tegenstander kan iedereen het opnemen en het prettige is, dat hij zoo goed tegen zijn verlies kan en er ook nooit prat op gaat, wanneer hij wint . . .

Dan is er nog het zeer interessante en animeerende systeem van voorgiften („handicaps”) voor minder geëfende spelers, waardoor het mogelijk is, dat een sterk speler tegen een beginnening kan spelen, zonder dat de partij aan waarde verliest. Stel dat uitbinker A handicap 2 heeft en beginnening B 28. Wanneer nu A 78 slagen noodig heeft om rond te komen tegen B 102, dan heeft laatstgenoemde toch gewonnen, omdat zijn netto-score $102 - 28 = 74$ lager is dan de netto-score van zijn tegenstander, welke $78 - 2 = 76$ bedraagt. De handicaps worden berekend naar de bogey van de baan.

Wat tenslotte een „dubbel” is in tennis, is een „foursome” in golf.

1/1200 Seconde!

Geen wonder dat zelfs bij een sluitersnelheid van $\frac{1}{1200}$ seconde de bal een streep wordt, want nauwkeurige metingen hebben bewezen, dat de bal een aanvangssnelheid van meer dan 200 k.m. per uur heeft.

Een „korte hole”.

Reeds met een enkelen slag met een „iron” komt de speler van de „tee” op de „green”, welke in een omlijsting van bunkers op den achtergrond te zien is.

DE KOSTEN

De aanleg van een golfbaan kost geld en de aanleg van een baan, welke aan hoge eischen voldoet, kost zelfs veel geld. Er zijn banen, waarvan de aanleg tonnen gelds heeft gekost, voordat zij aan de allerhoogste eischen voldeden; er zijn er echter ook, welke voor minder dan 10.000 gulden werden aangelegd. Deze kosten — i.c. de rente van het geïnvesteerde kapitaal — en de vrij beduidende onderhoudskosten moeten door de leden worden opgebracht. Het spreekt dus vanzelf dat het lidmaatschap van een Golfclub een hogere contributie vergt dan dat van een voetbal- of tennisclub. In den regel bedraagt de contributie van f 6.— tot f 10.— per maand, doch er zijn clubs wier contributies lager zijn.

Heeft men bij voetbal een paar schoenen, bij hockey en tennis schoenen en stick of racket noodig, bij golf zijn de utensiliën eenigszins uitgebreider. Het is echter niet noodig zich alle stokken tegelijk aan te schaffen, daar men er voorloopig genoeg aan heeft de behandeling te leeren van brassy,

iron, mashie en putter. Naarmate men het spel beter leert, kan men zijn „arsenaal” van stokken uitbreiden. Overigens, er zijn kampioenschappen gewonnen door spelers, die nooit meer dan acht stokken meenemen en er zijn spelers wier caddie ¹⁾ bijkans bezwijkt onder de vracht stokken doch wier spel het aankijken niet waard is. De stokken worden in een tasch meedragen en men zal goed doen zich een half of heel dozijn ballen aan te schaffen, daar er in het begin nog wel eens een enkele wordt weggeslagen. Als kleeding kan elke gemakkelijk zittende sportkleeding dienen, benevens een paar lage schoenen met rubber zolen of korte ijzeren punten (voor de dames platte hakken). In totaal behoeft deze geheele uitrusting niet meer te kosten van 30 à 40 gulden en . . . bij behoorlijke behandeling gaat alles — behalve de ballen — een menschenleven mee.

Wanneer we deze kosten nu eens vergelijken met b.v. tennis, dan komen we met de uitgaaf voor één goed racket, dat slechts enkele seizoenen meegaat op ongeveer hetzelfde bedrag. Voor de club-contributie zou men eens moeten informeren, hoeveel die bedraagt voor een club waar men, evenals dat bij golf kan, elken dag in zomer en winter en op elk uur kan spelen. Aan de hand van deze feiten gelooven we, dat men bezwaarlijk kan blijven volhouden, dat golf zoo'n vreeselijk duur spel is.

DE GOLFSTOKKEN

Waarvoor worden de hierboven reeds genoemde „clubs” of stokken gebruikt? Reeds gaven wij bij de bespreking van een partij hiervan een enkelen indruk. Een „brassy”, met een houten kop, dient om den bal van den afslag een flinken afstand te doen afleggen of om van een goede ligging op de fairway den bal op de green te slaan. Met deze stok overbrugt men afstanden van 200—250 meter. Ligt de bal minder mooi, dan neme men een „iron”. Hiervan heeft het slagvlak ten opzichte van den stok een kleineren hoek (ca. 65°) dan dat van de houten stokken (80°). Bij een slag met één der ijzers krijgt de bal daardoor een hoogere vlucht, waarvan een kortere afstand — ca. 150—180 meter — het gevolg is. De hoek van slagvlak-stok is bij de „mashie” nog kleiner. Dit is eveneens een stok met ijzeren kop en men zal er maximaal een 100—130 meter mede kunnen overbruggen. Bij mashie-slagen gaat de bal gewoonlijk zeer hoog en valt bij het neerkomen volkomen „dood” — dus zonder door te rollen — neer. Met den „putter” slaat men ten slotte den bal op de green langs den grond in de hole.

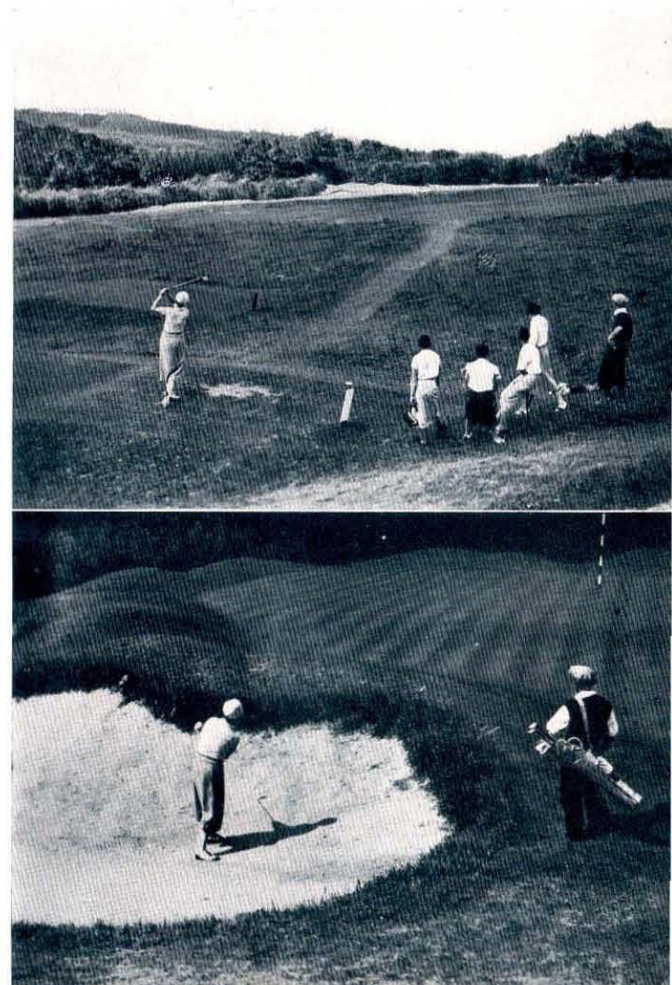
¹⁾ Dit is het jongmensch, dat desgewenscht tegen betaling den tasch met stokken van den speler draagt, hoewel in den huidige tijd van economische depressie velen den tasch zelf dragen, iets wat zonder eenig inconvenient kan geschieden.

VOOR WIE IS GOLF GESCHIKT?

Wanneer men aan iemand vraagt of hij wil gaan golf spelen, dan luidt het antwoord bijna steeds: „Daar voel ik me nog te jong voor”. Zelfs in Engeland, Amerika en Frankrijk heeft deze overweging langen tijd de verbreiding van golf tegengehouden. Men heeft daar echter ingezien, dat ook voor golf geldt: „Jong geleerd, oud gedaan” en het is thans een hooge uitzondering, dat een Britsch kampioenschap wordt gewonnen door iemand boven 30 jaar. Het zijn de jongeren, die ook in golf den toon aangeven.

Gered!

De geschiedenis van een hole. Op de bovenste foto zien we de „drive” van een speelster, welke in een bunker vlak voor de green terechtkomt. De bunker is nog juist aan het eind van het lage struikgewas zichtbaar. Op de onderste foto zien we hoe keurig de speelster zich uit deze zware zandhindernis weet te redden. Zelfs de bal is in de lucht te onderscheiden. Deze kwam zoo dicht bij de vlag neer, dat de speelster bij den derden slag reeds de hole bereikte en ondanks den slag in een bunker de hole nog won. Dat is één van de in wedstrijden zoo vaak voorkomende oogenblikken van groote spanning, welke het oogenschijnlijk zoo rustige golf tot wedstrijd-sport van groot formaat verheffen.

Men kan op z'n 70e jaar nog aan atletiek doen en men loopt dan wellicht de 100 meter in 25 seconden. Men kan op z'n 70e jaar nog golf spelen en men heeft dan misschien voor een ronde 130 slagen nodig. Wanneer men met een dergelijk spel tevreden is, kan men zelfs nog wel op z'n 60e jaar beginnen, doch men moet dan niet de verwachting koesteren het nog eens tot een zekere „klasse” te

zullen brengen. Wie in 75 wil rondgaan, moet jong beginnen. De groote beroepsspelers en bijna alle bekende amateurs zijn hun golfloopbaan „spelend als kind op de course” begonnen. De beroepsspelers waren vrijwel allen eerst caddie. Zooals een kind een vreemde taal het gemakkelijkst leert, leert het kind ook het gemakkelijkst een spel. Zijn spieren zijn nog voor elke ontwikkeling vatbaar en het „imitatie-talent” is op dien leeftijd het grootst. Natuurlijk is iemand van veertig (want dan begint het leven immers

pas?) niet tē oud om zelfs nog een zeer goed golfer te worden, vooropgesteld dat hij aanleg en vooral doorzettingsvermogen heeft. Zelfs zal hij het nog tot een kampioenstitel kunnen brengen, maar dan niet omdat, maar o n d a n k s dat hij veertig jaar is. Golf heeft op zichzelf zooveel kwaliteiten — of men er in uitblinkt of niet — dat men met een gerust geweten ook ouderen tot golf kan overhalen. Men wijze er dan echter op, dat golf voor ouderen een „spel”, slechts voor de jongeren „sport” kan zijn.

Concentratie.

Men moet zich in golf weten te concentreren. Dat is een vereischte voor succes. De trekken van dezen speler verraden de uiterste concentratie bij een approach, waarmede de green moet worden bereikt. Zou de bal vlak bij de hole eindigen?

Velen denken dat golf met „krachtsport” gelijk staat. Natuurlijk is het heel prettig wanneer men over een gezond stel stevige spieren beschikt, maar om goed golf te spelen is lenigheid eigenlijk van veel meer belang. De spieren moeten „los” zijn om de club de noodige snelheid te kunnen geven. Iemand, die oersterk maar stijf is, zal het in lengte van slagen moeten afleggen tegen een minder sterken, maar lenigen tegenstander. Daarom is golf zoo bij uitstek geschikt om door de vrouw gespeeld te worden. Zelfs de meest verwoede bestrijder van vrouwensport zal voor golf een uitzondering moeten maken, wanneer hij onder de bekoring is gekomen van de élégance van damesgolf.

Een geheele ronde golf van 18 holes, waarvan de lengte circa 6 kilometer is, vergt behalve de lichaamsbeweging bij het slaan van den bal ook nog een wandeling van een kleine twee uur door bosch en hei of in de duinen. Dat golf daarom tot één der gezondste sporten gerekend moet worden, behoeft geen nader betoog. Nimmer is de inspanning heftig of wordt van het hart veel gevergd. Echter niet alleen tot onze fysieke, ook tot onze geestelijke gezondheid kan golf zeer veel bijdragen. Wie eenmaal met de club achter het kleine fascinerende witte balletje wandelt en zich bij elken slag weer opnieuw voor andere problemen geplaatst ziet, concentreert zich, of hij wil of niet, zóó op zijn spel, dat hij zelfs in tijden als deze zijn grootste zorgen vergeet.

DE TECHNIEK VAN HET SPEL

De bescheiden opzet van dit werkje maakt het onmogelijk ook zelfs maar oppervlakkig de geheele techniek van het spel te behandelen, een onderwerp waarover in den loop der jaren een geheele literatuur ontstaan is. Met een voorbeeld willen we trachten Uw belangstelling voor dit onderwerp te wekken.

Daar men steeds een stilliggenden bal slaat en geen enkelen slag binnen een bepaalden tijd behoeft te doen, speelt tegenwoordigheid van geest vrijwel geen rol. Des te belangrijker is de concentratie. Vóór elken slag moet goed overwogen worden hoe de bal geslagen moet worden. Er moet b.v. een „approach” (de slag van de fairway naar de green) van 100 meter gespeeld worden. We kiezen voor onzen slag een „mashie”. Ligt er nu bijvoorbeeld halverwege tusschen den bal en de „hole” een bunker, dan moeten we den bal zóó spelen, dat hij laag over de bunker heenvliegt om de laatste 30 of 40 meter naar de green te rollen. Ligt de bunker vlak voor den rand van de green dan moet de bal een grootere baan door de lucht beschrijven. Rolt de bal daarna ook nog 30—40 meter door, dan zou hij over de green heenrollen. In het laatste geval moet de slag dus met een bijzondere techniek gespeeld worden, waardoor de bal een terugdraaiende

Een studie van licht en schaduw.

Een slag uit een bunker.

beweging krijgt en bij het neerkomen wordt geremd. Zijn er tusschen bal en green geen hinderenissen, doch staat er een sterke wind, dan moet weer een andere techniek voor den slag gebezigd worden. Een hooge bal zou in dat geval door den wind uit de richting gedreven worden. Daarom wordt de bal zeer laag gehouden, deze blijft dan slechts korten tijd in de lucht en rolt verder het grootste deel van den afstand tengevolge van een voorwaarts draaiende beweging, welke door een bepaalde houding van de rechter pols wordt gegeven.

Echter kan niet alleen voorwaartsche en achterwaartsche draaiing worden gegeven; men kan den bal ook een boog naar links of rechts laten beschrijven. Voor een leek is het wel het grootste wonder een bal eerst ongeveer 140 meter kaarsrecht te zien vliegen om dan plotseling naar rechts of links om een boom te zien heenzenken. De techniek van het golfspel is zoo veelzijdig en zoo moeilijk, dat geen speler ter wereld haar volkomen beheerscht. Doch

juist daarin is het eeuwig-boeiende van golf, terecht de „Royal & Ancient Game” genoemd, gelegen.

WAAR SPEELT MEN IN ONS LAND?

Zooals men uit de nevenstaande lijst van Nederlandsche Golfclubs ziet, kan men reeds in vrijwel alle provincies, de Noordelijke uitgezonderd, golf spelen en de verbreiding gaat nog steeds verder.

Mooie banen vindt de liefhebber langs onze Noordzeekust. De Zandvoortsche en Noordwijksche courses — uitgelegd in Holland's „blonde duinen” — worden door de verwenne Britsche gasten om strijd geprezen, de Haagsche baan, juist aan den duinrand gelegen, is eveneens „first class”, Domburg met vrouwelijke caddies in Zeeuwsche kleedij is aller-charmantst. Dan boeien ons van de „inland courses” de baan van „de Pan” te Huis ter Heide, die vol moeilijkheden zit, de Hilversumsche baan, waar men zich met de natuur alleen kan wanen, de grootsche baan te Valkenswaard en de gezellige 9-holes van „de Dommel” met glinsterende vennen temidden van dennebosschen. Arnhem zoowel als Breda, Deventer en Hattem bezitten in hun omgeving heerlijke „lusthoven” — zoo mag men het wel noemen — waar golf wordt gespeeld. In Twente heeft men eveneens een golf-centrum van betekenis en ten slotte ontbreekt ook in de „groote stad” de golf-course niet. In dezen tijd van steeds voortschrijdende bebouwing, waardoor de vrije natuur rondom onze havensteden steeds schaarscher wordt, zijn zoowel Amsterdam (te Duivendrecht) als Rotterdam (bij de Kralingsche Plassen) er in geslaagd om een golf-terrein aan te leggen, waar de golfer rust kan vinden na zijn werk in de rumoerige en enerverende stad.

En thans, Gij lezer, zoekt één der genoemde banen op en overtuigt U van de kwaliteiten voor lichaam en geest, welke golf in zoo ruime mate bezit!

GOLFCLUBS EN SECRETARIATEN

Hieronder laten wij een lijst van de Nederlandsche Golfclubs met de adressen der secretariaten, welke gaarne inlichtingen verstrekken, volgen.

LANDELIJKE ORGANISATIE:

Nederlandsch Golf Comité. Secr. G. M. del Court van Krimpen, Meyboomlaan 1, Wassenaar.

CLUBS:

Amsterdamsche Golfclub te Amsterdam. Terrein te Duivendrecht. Secr. Ir. J. R. Koning, Huize „Frankendaal”, Amsterdam-O.

Domburgsche Golfclub te Domburg. Secr. P. J. Elout, Domburg.

Eindhovenensche Golfclub te Eindhoven. Terrein te Valkenswaard. Secr. Mr. J. A. Grothe van Schellach, Markt, Eindhoven.

Golfclub „de Dommel” te St. Michielsgestel bij 's-Hertogenbosch. Terrein Landgoed „Zegenwerp”. Secr. Ir. H. A. Henket, Esch (N.B.).

Golfclub „Enghuizen” te Hummelo. Terrein te Laag Keppel. Secr. Ir. A. Ingen Housz te Terborg.

Golfclub Voorne te Oostvoorne. Secr. F. H. G. van Iterson, „Oosterhout”, Oostvoorne.

Haagsche Golfclub te 's-Gravenhage. Terrein Waalsdorperweg. Secr. L. Taale, p/a. H. G. C., Waalsdorperweg, Den Haag.

Hattemsche Golf- & Country Club te Hattem. Secr. E. Baron van Heeckeren van Molecaten, „Molecaten”, te Hattem.

Hilversumsche Golfclub te Hilversum. Terrein Soestdijkerstraatweg 178. Secr. Ir. K. M. A. Enthoven, Ministerpark, Hilversum.

Kennemer Golf- & Country Club te Zandvoort. Terrein aan trambaan Haarlem—Zandvoort. Secr. Mr. A. A. Diemer Kool, p/a. K. G. & C. C., Zandvoort.

Noord-Brabantsche Golfclub „Toxandria” te Breda. Terrein te Dorst halverwege Breda—Tilburg. Secr. Ir. W. Thunissen, Montenspark 17, Breda.

Noordwijksche Golfclub te Noordwijk aan Zee. Secr. A. Eyken, Schäfferstraat 8, Noordwijk aan Zee.

Rosendaelsche Golfclub te Arnhem. Terrein Apeldoornscheweg, Arnhem. Secr. Mr. J. W. Frowein, Turfstraat 9a, Arnhem.

Rotterdamsche Golfclub te Rotterdam. Secr. A. Goossens, Scheepmakershaven 66, Rotterdam.

Sallandsche Golfclub „de Hoek” te Deventer. Terrein te Diepenveen. Secr. J. A. L. van der Lande, Singel, Deventer.

Twentsche Golfclub te Enschedé. Terrein te Driene bij den weg Enschedé—Hengelo (O.). Secr. W. G. Janssen, Oldenzaalschestraat 110, Enschedé.

Utrechtsche Golfclub „de Pan” te Utrecht. Terrein te Huis ter Heide. Secr. Jhr. Mr. A. Calkoen van Limmen, Ambachtstraat 2, Utrecht.

DE GOLF-ETIQUETTE

1. Men ga niet bij of onmiddellijk achter den bal staan, bewege en spreke niet wanneer een speler een slag doet. Op de puttinggreen ga men nòch voor nòch achter den speler in de lijn van den slag staan.
2. Men late den speler, die eerst mag afslaan, spelen vóórdát de tegenpartij den bal op de tee neerzet.
3. Niemand spele van de tee alvorens de partij vóór hem den tweeden slag heeft gedaan en geheel buiten schot is; evenmin spele iemand den bal naar de green alvorens de partij vóór hem de green heeft verlaten.
4. Spelers die een hole hebben voltooid, moeten — wanneer andere spelers hen volgen — niet trachten hun putts over te spelen.
5. Spelers, die naar een verloren bal zoeken, moeten anderen spelers toestaan hen te passeeren; zij behooren hiertoe een teeken te geven aan hen, die volgen en niet met hun spel voort te gaan, voordat deze spelers voorbij en buiten schot zijn.
6. Wanneer een speler de grasmát beschadigt, behoort hij deze onmiddellijk weer in orde te brengen door in de losgeslagen plek de stukjes terug te leggen en met den voet stevig aan te drukken.
7. Een speler moet alle door hem in een bunker gemaakte oneffenheden zorgvuldig gelijk maken.
8. De spelers dienen er op toe te zien dat de caddies de holes niet beschadigen door er — wanneer de grond zacht is — te dicht bij te staan of door er den vlaggestok scheef in te houden.
9. Een speler, die een strafslag veroorzaakt, moet zijn tegenstander daarvan zoo spoedig mogelijk in kennis stellen.

Sportsmen lezen **WEKELIJKS**

„Sport in Beeld/De Revue der Sporten”

Algemeene leiding: A. J. G. Strengolt.
Redacteuren: C. J. Groothoff en J. A. Brongers.

Het frissche, onafhankelijke Sportblad met actueele artikelen en interessante foto's over alle takken van sport. Het is Officieel Orgaan van het Ned. Golf Comité en alle aangesloten clubs en bevat een speciale golfrubriek onder leiding van J. A. Brongers.

Abonnementsprijs: f 3.— p. kwartaal.

Administratie: „Sport in Beeld/De Revue der Sporten”, Heerengracht 390, Amsterdam-C.

TWEEDE DRUK

Uitgave: A. J. G. Strengolt's Uitgeversmij., Amsterdam-C. — 1936